

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙ

Διάτχ. 24/9/96

Λιοντάρι φοβερόστομο, λιοντάρι μ' άγρια μάτια,
Τά έρμα του διαβαίνοντας μιá μέρα μονοπάτια,
Σέ άνθρωπου κόμπο πιάνεται
Κ' ή λεφτεριά του χάνεται.

Λιοντάρι φοβερόστομο, λιοντάρι άγριεμένο
Μέ μουγκρητό τες έρημιές τρομάζει πονεμένο
Κι' όμως του κάκου δέρνεται,
Του κάκου χάμου δέρνεται.

Ποντίκι κοφτερόδοντο, ποντίκι τρυπωμένο
Άκούει, και τρέχει,—τι νά 'δῆ ! Τό Βασιλιά πιασμένο !
Λυπήθηκε, ταραχτηκε,
Και στη θηλεία πετάχτηκε.

Ποντίκι κοφτερόδοντο, μιás γάτας παιχνιδάκι,
Νά κόβη άρχίζει τή θηλεία με σίδερο δοντάκι
Και χούρτσ, και χούρτσ, ξελύνεται,
Κι' ό φίλος λάφι γίνεται

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Διάτχ. 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ /96

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Του Άλέκου ό άδελφός
Που περνούσε για σοφός,
Κ' έλαμπε σαν τ'άγιο φῶς
'Στό Σχολειό που μελετούσε.

Που έδβαινε συχνά πυκνά
Μοναχός 'στα σκοτεινά
Και με τάστρα να περνά
Τες βραδιές του λαχταρούσε,

Μιά βραδυά μοναδική
Τόνε βλέπω κάτω εκεί,
Και κυττάζει ένα κοικκι
Μές ' στο ψεγγαριού τὸ δίσκο.

Και θωρώντας άπορεί,
Κι' άπορώντας προχωρεί
Και μπροστά του δέν θωρεί
Και—στρωμένο τόνε βρισκώ !
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ